

## Arrest

nr. 205 538 van 19 juni 2018  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI  
Landsroemlaan 40  
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2017, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) uitgereikt.

Eveneens op 3 november 2017, met kennisgeving op diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:*

*Naam: T. (...)*

*voornaam: T. (...)*

*geboortedatum: (...).1997*

*geboorteplaats: ?*

*nationaliteit: Eritrea*

*In voorkomend geval, ALIAS: T.T. (...)*

*wordt een Inreisverbod voor 3 Jaar opgelegd,*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*De beslissing tot verwijdering van 03/11/2017 gaat gepaard met dit Inreisverbod*

*REDEN VAN DE BESLISSING:*

*Het inreisverbod wordt afgegeven In toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de*

*toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.*

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV HVS5LI004768/2017 van de politie zone van PZ Kaste.) Gezien het gewelddadige karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 25/10/2017.*

*Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.*

*Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard meteen Inreisverbod van drie Jaar:*

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor Inklimming, (PV (...)/2017 van de politie zone van PZ Kaste.) Gezien het gewelddadige karakter van dit feit, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze In België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een Inreisverbod van 3 Jaar proportioneel.”*

Op 5 december 2017 werd de verzoekende partij overgedragen aan Duitsland.

## 2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62, §2 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

*“La décision litigieuse est motivée dans les termes suivant :*

*[...]*

*Il s'ensuit que la décision d'interdiction d'entrée litigieuse est l'accessoire de l'ordre de quitter le territoire notifié au requérant le même jour et repose, en application de l'article 74/11, § 1er, 1° et 2°, d'une part, sur le motif que ledit ordre de quitter le territoire n'accorde aucun délai pour le départ volontaire et, d'autre part, sur le motif que le requérant n'a pas donné suite à une décision d'éloignement précédente.*

*Il s'ensuit que sans l'existence de l'ordre de quitter le territoire, la décision litigieuse n'aurait plus lieu d'être et que, dès lors, en cas d'illégalité de l'ordre de quitter le territoire notifié au requérant, la décision litigieuse deviendrait par voie de conséquence illégale également.*

2.

*En l'espèce, il y a lieu de constater l'illégalité de l'ordre de quitter le territoire notifié au requérant le 3 novembre 2017, pour les raisons suivantes.*

*L'ordre de quitter le territoire est notamment motivée comme suit :*

*« [Meneer Tetros Tolde] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*(...)*

*Het bevel om het groengebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van [het artikel 7, alinea 1 van de wet of 15 december 1980] (...)*

*(...)*

*Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Duitsland ».*

*Il se déduit de l'ordre de quitter le territoire que le requérant est détenu sur base de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé, notamment lorsque, comme en l'espèce, l'étranger n'est pas en possession des documents requis par l'article 2 de la même loi.*

*L'ordre de quitter le territoire, fondé sur une telle disposition légale, autorise dès lors la partie adverse à procéder à l'expulsion du requérant du territoire des Etats membres de l'espace Schengen, comme mentionné au début de la décision – « Il est enjoint à [Monsieur Tetros Tolde] de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen » (traduction libre) – et donc à l'expulser vers son pays d'origine, l'Erythrée.*

*Le fait que l'ordre de quitter le territoire énonce, dans le cadre de la motivation de la mesure de maintien, que cette mesure est nécessaire afin de demander sa reprise à l'Allemagne, n'enlève rien au constat qui précède.*

*En effet, ainsi qu'il ressort de la motivation de la décision, la partie adverse doit demander la reprise en charge du requérant – une telle reprise en charge n'a donc pas encore été acceptée par l'Allemagne au moment de l'adoption de l'ordre de quitter le territoire. Une telle demande de reprise sera certainement effectuée sur base du règlement Dublin III or, les critères de ce règlement sont très stricts et rien ne permet d'affirmer avec certitude que la demande de reprise en charge introduite par la partie adverse sera acceptée.*

*Il s'ensuit que le transfert du requérant vers un Etat membre de l'espace Schengen est, au stade de l'adoption de l'ordre de quitter le territoire litigieux, purement hypothétique. En cas de refus de l'Allemagne de reprendre en charge le requérant, la partie adverse pourra procéder à l'expulsion de celui-ci vers son pays d'origine sur base de l'ordre de quitter le territoire, sans qu'il soit dès lors nécessaire d'adopter un nouvel acte. L'omission (probablement volontaire) de cette possibilité dans l'ordre de quitter le territoire n'enlève rien à la portée réelle de la décision.*

*Par ailleurs, même en cas de transfert du requérant vers l'Allemagne, rien ne garantit que le requérant ne sera pas alors renvoyé par cet Etat vers l'Erythrée. Si la décision indique que la partie adverse demandera la reprise à l'Allemagne, il n'est toutefois pas précisé si ces demandes s'appuient sur l'article 18, a), b), c) ou d) du règlement Dublin III. La situation administrative du requérant en Allemagne est ainsi inconnue de sorte que, sur base des informations contenues dans la décision, un refoulement indirect du requérant ne peut être exclu.*

*Il est pour le surplus renvoyé aux principes établis par Votre Conseil dans l'arrêt n° 192 584 du 26 septembre 2017, plus particulièrement paragraphe 4.3.2.4. qui confirme les développements qui précèdent.*

3.

*Dès lors que l'ordre de quitter le territoire permet le renvoi du requérant vers son pays d'origine, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.*

*En effet, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme. La jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme relative à cette disposition dans les affaires d'expulsion est ainsi notamment établie en ce sens que l'autorité est tenue :*

- de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 32 ;

- de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le concluant, mais aussi de toute circonstance pertinente pour l'affaire en cause dont il a ou devait avoir connaissance.

- d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné, dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut exister en raison uniquement d'une situation de violence, lorsque celle-ci est d'une intensité telle que « l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence » ;

- de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain.

- lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter.

4.

En l'espèce, le pays d'origine du concluant, à savoir l'Erythrée, ne fait évidemment pas partie des pays d'origine sûrs et, au contraire, est tristement notoire pour les violations flagrantes des droits de l'homme qui y sont commises.

L'extrême gravité de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée est rapportée par de nombreux rapports (dont certains très récents), dont la partie appelante avait – ou devait avoir – connaissance. La situation générale dans ce pays aurait ainsi dû nécessairement conduire la partie appelante à procéder à une appréciation du risque de traitement inhumain ou dégradant en cas de renvoi du concluant vers son pays d'origine.

Pour un extrait de rapports récents relatifs à la situation en Erythrée, il est renvoyé à la pièce 4. Il résulte de ces rapports – qui ne sont que quelques-uns parmi de nombreux autres – que l'Erythrée a commis des crimes contre l'humanité de manière répandue et systématique et qu'à ce jour, la situation ne s'est pas améliorée.

En particulier, compte tenu de la situation du concluant, il est à noter que les personnes qui ont émigré et sont renvoyées en Erythrée sont emprisonnées et maltraitées, voire torturées ou même tuées.

Il s'ensuit que l'éventuel renvoi du concluant dans son pays d'origine, compte tenu de la situation actuelle des droits de l'homme en Erythrée telle que décrite dans les rapports cités dans la pièce 3, est extrêmement alarmant.

La situation générale en Erythrée, en tant que telle, permet ainsi vraisemblablement d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du concluant vers son pays d'origine. Par conséquent, l'ordre de quitter le territoire, qui permet un tel renvoi, viole l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

5.

Compte tenu des principes relatifs à l'article 3 CEDH et de la situation générale en Erythrée exposés ci-avant, il convient à tout le moins de constater que la partie adverse, qui est en possession des informations sur le pays d'origine, aurait dû évaluer d'office les conséquences d'un éventuel renvoi du requérant en Erythrée au regard de l'article 3 précité, ce qu'elle n'a manifestement pas fait.

En outre, il n'appert nullement de l'ordre de quitter le territoire que le requérant ait préalablement été entendu relativement à ses éventuelles craintes quant à un retour dans son pays d'origine.

Pour rappel, le Conseil d'Etat dit pour droit dans un arrêt n° 239.259 du 28 septembre 2017, que la partie adverse « doit s'assurer, dès la prise d'un ordre de quitter le territoire et donc

avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme » (page 6) (Nous soulignons).

Il convient ainsi de souligner que selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, l'article 3 de la Convention « consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime »<sup>8</sup> (Nous soulignons). Compte tenu de ce caractère absolu, l'Etat est tenu d'apprécier d'office l'existence d'un risque de violation de l'article 3 CEDH lorsqu'il dispose d'informations allant en ce sens.

A titre d'illustration, peuvent ainsi être cités les principes établis par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt M.S.S. contre Belgique et Grèce, où la Belgique a notamment été condamnée pour violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme pour ne pas avoir apprécié

d'office l'existence d'un risque au regard de cet article en cas de transfert de l'intéressé vers la Grèce. La Cour énonce ainsi, dans les termes suivants :

« 345. La Cour doit donc maintenant se demander si les autorités belges auraient dû écarter la présomption selon laquelle les autorités grecques respecteraient leurs obligations internationales en matière d'asile, nonobstant la jurisprudence *K.R.S. c. Royaume-Uni* que, selon le gouvernement belge, les autorités administratives et judiciaires ont voulu suivre en l'espèce. 346. La Cour est en désaccord avec le Gouvernement quand il fait valoir qu'à défaut de les avoir déclarées lors de son entretien, l'Office des étrangers (« l'OE ») ignorait, au moment où il a délivré l'ordre de quitter le territoire, les craintes du concluant en cas de transfert en Grèce. 347. Elle observe tout d'abord que de nombreux rapports et informations sont venus s'ajouter aux éléments que la Cour avait à sa disposition quand elle a adopté sa décision *K.R.S. c. Royaume-Uni* en 2008. Ces rapports et informations font état de manière concordante, sur la base d'enquêtes sur le terrain, des difficultés pratiques que pose l'application du système « Dublin » en Grèce, des défaillances de la procédure d'asile et des pratiques de refoulement, direct ou indirect, sur une base individuelle ou collective. 348. Les auteurs de ces documents sont le HCR et le Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe, des organisations non gouvernementales internationales telles que Amnesty International, Human Rights Watch, Pro-Asyl et le Conseil européen des réfugiés et exilés ainsi que des organisations non gouvernementales présentes en Grèce telles que Greek Helsinki Monitor, et la Commission nationale des droits de l'homme (paragraphe 160 ci-dessus). La Cour observe que ces documents ont été publiés à intervalles réguliers depuis 2006 et, de manière plus intensifiée, en 2008 et 2009, et que la majorité d'entre eux étaient connus au moment où l'ordre d'expulsion du concluant a été délivré. (...) 8 Voir, parmi d'autres, CEDH, *Labita c. Italie* [GC], n° 26772/95, § 119.

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le concluant. (...) 353. Le gouvernement belge soutient qu'en tout état de cause il s'était suffisamment assuré auprès des autorités grecques que le concluant ne courrait en Grèce aucun risque de traitement contraire à la Convention. A cet égard, la Cour rappelle que l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas, à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque, comme en l'espèce, des sources fiables font état de pratiques des autorités – ou tolérées par celles-ci – manifestement contraires aux principes de la Convention (voir, *mutatis mutandis*, *Saadi c. Italie* [GC], no 37201/06, § 147, CEDH 2008). 358. Eu égard à ce qui précède, la Cour estime qu'au moment d'expulser le concluant, les autorités belges savaient ou devaient savoir qu'il n'avait aucune garantie de voir sa demande d'asile examinée sérieusement par les autorités grecques. De plus, elles avaient les moyens de s'opposer à son transfert. 359. Le Gouvernement soutient que, devant les autorités belges, le concluant n'a pas suffisamment individualisé le risque de ne pas avoir accès à la procédure d'asile et d'être victime d'un refoulement par les autorités grecques. La Cour estime cependant qu'il revenait précisément aux autorités belges, devant la situation telle que décrite ci-dessus, de ne pas se contenter de présumer que le concluant recevrait un traitement conforme aux exigences de la Convention mais au contraire de s'enquérir, au préalable, de la manière dont les autorités grecques appliquaient la législation en matière d'asile en pratique »<sup>9</sup> (Nous soulignons).

Les principes établis dans l'arrêt précité – qui concerne le renvoi d'un étranger vers un Etat membre de l'Union européenne – s'applique à fortiori dans le cas d'espèce, dès lors que, contrairement à la Grèce, l'Erythrée n'est pas soumise au respect de la Convention européenne des droits de l'homme ou à d'autres instruments garantissant le respect des droits fondamentaux et qu'il ne pourrait donc en aucun cas être présumé que ce pays respectera ces droits à l'égard du concluant.

Il convient ainsi de conclure que, dès lors que la partie adverse connaissait, ou devait connaître, la situation généralisée de violence en Erythrée ainsi que les mauvais traitements encourus par les personnes retournées involontairement, elle aurait dû apprécier, préalablement à l'adoption de l'ordre de quitter le territoire, l'existence d'un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas d'expulsion du requérant vers ce pays, indépendamment du comportement de celui-ci. A défaut de ce faire, la partie adverse a violé ladite disposition.

6.

Enfin, à titre subsidiaire, s'il devait par impossible être considéré qu'une appréciation du risque de mauvais traitements en cas de renvoi du requérant vers l'Erythrée a, en l'espèce, été effectuée par l'autorité et que cette dernière a pu valablement estimer que l'hypothèse d'un retour du requérant dans son pays d'origine ne constituerait pas une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme – quod non – il s'impose à tout le moins de constater que l'ordre de quitter le territoire viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce qu'elle contient une motivation manquant de clarté, insuffisante et contradictoire :

- la décision ordonne le requérant de quitter le territoire des Etats membres de l'espace Schengen et, en même temps, est motivée par la nécessité de solliciter le transfert du requérant vers l'Allemagne : outre que la décision s'apparente à un détournement de la procédure par la partie adverse (décision adoptée sur base de l'article 7 de la loi alors qu'il semble en réalité être fait application de la procédure Dublin), il n'est pas clair, sur base des motifs de la décision, si le requérant pourra ou non être renvoyé dans son pays d'origine ou ce qui arrivera si, le cas échéant, l'Allemagne refuse de le reprendre ;
- ne contient aucune information sur le statut administratif du requérant en Allemagne, de sorte qu'il n'est pas permis de savoir quel sera le « sort » réservé au requérant dans ces pays s'il devait y être transféré et donc les conséquences au regard de l'article 3 de la CEDH (y a-t-il encore accès à la procédure d'asile ? y fait-il l'objet d'un ordre de quitter le territoire ? etc.).
- ne contient absolument aucune motivation relative à la compatibilité du renvoi du requérant avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Conclusion :

- La situation générale en Erythrée, en tant que telle, permet vraisemblablement d'établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du concluant vers son pays d'origine. Par conséquent, l'ordre de quitter le territoire, qui permet un tel renvoi, viole l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.
- En tout état de cause, il convient de constater que la partie adverse était à tout le moins tenue de d'examiner l'existence d'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine préalablement à l'adoption de l'ordre de quitter le territoire. A défaut d'un tel examen, la décision viole l'article 3 précité.
- A titre subsidiaire, il convient de constater que la motivation de l'ordre de quitter le territoire, manquant de clarté, insuffisante et contradictoire, viole l'obligation de motivation formelle des actes administratifs. A titre complémentaire, il est renvoyé à l'arrêt de Votre Conseil n° 194 565 du 31 octobre 2017 (pièce 5) qui confirme les considérations qui précèdent dans un cas tout à fait similaire.

7.

Au vu des considérations qui précèdent, il y a lieu de constater l'illégalité de l'ordre de quitter le territoire notifié au requérant le 3 novembre 2017, dont l'acte attaqué est l'accessoire.

Par conséquent, il y a lieu de constater l'illégalité de l'acte attaqué pris sur base de l'article 74/11, § 1er, 1° et 2° de la loi du 15 décembre 1980."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - artikel 3 EVRM ; 5/11

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; - de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat het inreisverbod volledig zou gesteund zijn op het op 03.11.2017 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en aldus dient te komen te vervallen, indien zou worden vastgesteld dat voormeld bevel op onregelmatige wijze tot stand kwam. Vervolgens richt de verzoekende partij inderdaad haar pijlen op de bijlage 13septies.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische

correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

*Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.*

*De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.*

*Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.*

*Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.*

*De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.*

6/11

*Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.*

*In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke betrekking heeft op de inhoud van de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.*

*Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat aan de verzoekende partij een inreisverbod voor een termijn van drie jaar is betekend in toepassing van artikel 74/11, §1, 1° én 2° van de Vreemdelingenwet, te weten zowel omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan, als om de reden dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.*

*De beweringen van de verzoekende partij missen aldus reeds bij voorbaat grondslag, alwaar zij kennelijk de mening is toegedaan dat het zou moeten kunnen volstaan om de regelmatigheid van de bijlage 13septies dd. 03.11.2017 te ondergraven, om vervolgens tot nietigverklaring van de bestreden beslissing te doen besluiten.*

*Zelfs indien moet worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op 03.11.2017 verkeerdelijk besloot tot een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), dan nog moet worden vastgesteld dat het een vaststaand gegeven is dat de verzoekende partij heeft nagelaten gevolg te geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, zodat hoe dan ook enkel kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet anders vermocht dan tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) te besluiten.*

*Verweerder benadrukt dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in de gegeven omstandigheden allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.*

*Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:*

*“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod. (...) Artikel 11 van richtlijn*

2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen ( als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 531825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

7/11

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd. Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren. Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Ondergeschikt, in zoverre de verzoekende partij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) op 03.11.2017 op onregelmatige wijze werd genomen, benadrukt verweerder dat de verzoekende partij uiteraard niet het minste belang heeft om kritiek te leveren op het feit dat laatstgenoemde beslissing niet voorzag in een gedwongen verwijdering naar het land van herkomst.

Inderdaad moet worden vastgesteld dat het op zijn minst bevreemdend voorkomt dat de verzoekende partij, dewelke enerzijds voorhoudt dat zij in het land van herkomst vreest een schending van artikel 3 EVRM te zullen ondergaan, anderzijds kritiek levert op het feit dat de

8/11

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op 03.11.2017 niet besloot tot een gedwongen verwijdering naar Eritrea.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op 03.11.2017 niet zeker kon zijn dat de verzoekende partij daadwerkelijk naar Duitsland zou kunnen worden overgedragen, merkt verweerder



*op dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat reeds voorafgaand aan het nemen van laatstgenoemde beslissing werd vastgesteld dat de verzoekende partij in 2017 een asielaanvraag had ingediend in Duitsland.*

*Terwijl artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening voor de betrokken lidstaat wel degelijk een verplichting inschrijft om de onderdaan van een derde land, wiens asielverzoek is afgewezen en die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, terug te nemen.*

*Artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening luidt inderdaad als volgt:*

*Artikel 18 Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat 1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.*

*Niettegenstaande de Duitse autoriteiten op 03.11.2017 het terugnameverzoek nog niet hadden ingewilligd, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in alle redelijkheid op grond van de stukken van het administratief dossier vast te stellen dat de Duitse autoriteiten in toepassing van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening verplicht waren om de verzoekende partij terug te nemen.*

*Eén en ander vindt overigens ook uitdrukkelijk steun in het feit dat de Duitse asielinstanties quasi onmiddellijk na het formuleren van het terugnameverzoek bevestigden dat zij in toepassing van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening inderdaad verantwoordelijk moesten worden geacht voor de terugname van de verzoekende partij. Zulks weerlegt reeds voldoende dat de vooropgestelde overdracht aan Duitsland allerminst zuiver hypothetisch was, doch integendeel gestoeld op objectieve feiten van het dossier.*

*De kritiek van de verzoekende partij mist dan ook grondslag, waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op 03.11.2017 niet mocht besluiten dat het noodzakelijk was om de verzoekende partij alvast te weerhouden met het oog op de overdracht aan de Duitse autoriteiten.*

*In zoverre de verzoekende partij nog aanvoert dat ingeval van een overdracht aan Duitsland een indirect refoulement niet kon worden uitgesloten, benadrukt verweerder dat de asielaanvraag van de verzoekende partij door de Duitse autoriteiten reeds negatief werd afgesloten. Terwijl de verzoekende partij zelf geen enkel element aanhaalt op basis waarvan zou kunnen worden besloten dat de asielaanvraag niet op gedegen wijze zou zijn beoordeeld.*

*Terwijl hoe dan ook moet worden benadrukt dat Duitsland evenzeer gebonden is door het EVRM en het non-refoulementbeginsel, zodat niet ernstig kan worden voorgehouden dat -zonder*

*9/11*

*de minste aanwijzing in die zin- een overdracht aan Duitsland aanleiding zou kunnen geven tot een indirect refoulement.*

*De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om haar beweringen in die zin te onderbouwen. Het is in dit kader tekenend dat de verzoekende partij zelfs niet probeert voor te houden dat de Duitse autoriteiten haar asielaanvraag niet op deugdelijke wijze zouden hebben behandeld.*

*Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Duitsland. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Duitsland dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.*

*Daar waar de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift nieuwe elementen aanhaalt, dewelke zouden ondersteunen dat een terugkeer naar Eritrea een schending van artikel 3 EVRM zou impliceren,*

*benadrukt verweerder dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze elementen ten aanzien van de Duitse autoriteiten te laten gelden.*

*In dit kader kan dienstig worden gewezen op het feit dat de verzoekende partij inmiddels zonder verzet is vertrokken naar Duitsland, zodat moet worden aangenomen dat alle elementen met betrekking tot het risico op een schending van artikel 3 EVRM in Eritrea ten overstaan van de Duitse autoriteiten kunnen worden aangevoerd.*

*De verzoekende partij maakt in elk geval niet aannemelijk dat zulks niet het geval zou zijn.*

*Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar enig middel nog verwijst naar het arrest MMS t. België van het EHRM, doch dienaangaande kan enkel worden vastgesteld dat de omstandigheden van onderhavig geval op geen enkele wijze vergelijkbaar zijn aan het geval waaromtrent het EHRM uitspraak diende te doen in het arrest MMS.*

*Verweerder herhaalt dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat haar asielaanvraag, inzonderheid haar grieven met betrekking tot artikel 3 EVRM en een terugkeer naar Eritrea, door de Duitse autoriteiten niet op gedegen wijze zullen worden onderzocht. Het is in dit kader veelbetekenend dat de verzoekende partij op geen enkel moment aanvoert dat haar eerste asielaanvraag door de Duitse autoriteiten niet op zorgvuldige wijze zou zijn onderzocht.*

*Er werd op 03.11.2017 aldus wel degelijk geheel terecht besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) , met het oog op de gedwongen overdracht aan Duitsland.*

*Daar waar de verzoekende partij nog aanvoert dat het intern tegenstrijdig is dat de een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dewelke niet de in casu bestreden beslissing betreft- enerzijds de verwijdering van het grondgebied van de Schengenlidstaten oplegt, doch anderzijds voorziet in een overdracht aan*

*10/11  
Duitsland, stelt verweerder vast dat de verzoekende partij ten onrechte voorbij gaat aan de duidelijke aanhef van zowel de bijlage 13septies, als de bestreden beslissing:*

*“voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben”*

*Terwijl geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat de uitdrukkelijke aanvaarding door de Duitse autoriteiten dat zij verantwoordelijk zijn voor de persoon van de verzoekende partij, dient te worden begrepen onder voormelde beperking van de draagwijdte van de bestreden beslissing.*

*Volledigheidshalve merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging -wars van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt- wel degelijk op afdoende wijze heeft gemotiveerd om welke reden een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) noodzakelijk werd geacht.*

*Uit het voormelde blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op 03.11.2017 geheel terecht besloot tot een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) , zodat in toepassing van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet kon worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).*

*Terwijl andermaal moet worden beklemtoont dat de bestreden beslissing tevens is gestoeld op artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en de verzoekende partij niet de minste kritiek formuleert nopens de toepassing van voormeld artikel, zodat moet worden aangenomen dat op correcte wijze tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd besloten.*

*De voorgehouden schending van artikel 3 EVRM is op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt, nu de verzoekende partij zelfs geen begin van bewijs aanbrengt dat zij in Duitsland niet op gedegen wijze haar grieven in het kader van artikel 3 EVRM zal kunnen laten onderzoeken. Terwijl nopens de behandeling in Duitsland ook geen opmerkingen worden geformuleerd.*

*De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.*

*Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

3.3. De Raad dient vast te stellen dat uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat dit in zijn geheel gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 3 november 2018. De verzoekende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing, het inreisverbod van dezelfde datum, een accessorium is van de bijlage 13septies, en dat de nietigverklaring van de bijlage 13septies dient te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waarop zij vervolgens een betoog ontwikkelt dat dient te leiden tot de nietigverklaring van de bijlage 13septies.

Zo stelt de verzoekende partij:

*“Il s’ensuit que la décision d’interdiction d’entrée litigieuse est l’accessoire de l’ordre de quitter le territoire notifié au requérant le même jour (...)*

*En l’espèce, il y a lieu de constater l’illégalité de l’ordre de quitter le territoire notifié au requérant le 3 novembre 2017, pour les raisons suivantes.*

*(...)*

*7.*

*Au vu des considérations qui précèdent, il y a lieu de constater l’illégalité de l’ordre de quitter le territoire notifié au requérant le 3 novembre 2017, dont l’acte attaqué est l’accessoire.*

*Par conséquent, il y a lieu de constater l’illégalité de l’acte attaqué pris sur base de l’article 74/11, § 1er, 1° et 2° de la loi du 15 décembre 1980.”*

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1*

*De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.(...)”*

Hieruit volgt dat het inreisverbod het accessorium is van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat (RvS 16 december 2014, nr. 229.575). Indien het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat onwettig is en dient te worden vernietigd, dan heeft het inreisverbod, als accessorium van dit bevel, geen verdere bestaansreden meer.

Het beroep dat door de verzoekende partij werd ingediend tegen de bijlage 13septies van 3 november 2017, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat en dat gekend is onder het rolnummer RvV 213 360, werd door de Raad op 24 mei 2018 verworpen bij arrest nr. 204 314. Het beroep werd verworpen om reden dat het onontvankelijk was geworden, doordat de bijlage 13septies door de overdracht van de verzoekende partij aan Duitsland op 5 december 2017 volledige uitvoering had gekregen.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten pas op 5 december 2017 werd uitgevoerd en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen. Het bestond wel degelijk op het ogenblik dat het bestreden inreisverbod werd uitgevaardigd. Zodoende is de Raad van oordeel dat de middelen die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 november 2017 wel degelijk kunnen worden onderzocht in huidig beroep, teneinde na te gaan of het bestreden inreisverbod mocht worden getroffen.

In casu stelt de verzoekende partij dat uit het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat het de intentie is van de gemachtigde hem over te dragen naar Duitsland in uitvoering van de Dublin III-verordening. Verzoeker meent dat geen bevel kon genomen worden op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat zulks immers een omzeiling van de Dublin III-verordening inhoudt. Tevens voert hij aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat zij naar haar land van herkomst zal moeten terugkeren, zijnde Eritrea, hetgeen een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt gelet op de veiligheidssituatie in dit land.

Het betoog van de verzoekende partij houdt onder meer in dat indien men een derdelander wenst over te dragen naar een Unieland, dit moet gebeuren op grond van de Dublin III-verordening en niet op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Thans vormt artikel 7 van de Vreemdelingenwet zowel de rechtsgrond voor het bevel om het grondgebied te verlaten als voor de beslissing tot terugleiding naar de grens.

Het wordt niet betwist dat het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet een terugkeerbesluit betreft in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Immers werd artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als van de beslissing tot terugleiding, gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 en dit met het oog op de gedeeltelijke omzetting van de Terugkeerrichtlijn (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St., Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 3). Met diezelfde wet werden ook de titel III quater en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ingevoerd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in toepassing van artikel 7, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, betreffen dus niet langer een zuiver nationale aangelegenheid maar met dergelijke besluiten wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, uit te leggen. Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het Verdrag van de Europese Unie, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, voorts rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof van Justitie. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

Een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een "terugkeerbesluit" is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert "terugkeer" als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 iuncto 1,6° van de Vreemdelingenwet. De overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (zie ook Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p.8 en 9 "*een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd*" en "onder "*land van doorreis*" in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan".)

De Raad stelt vast dat uit de motieven onmiskenbaar blijkt dat de gemachtigde de bedoeling heeft de verzoekende partij over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij en blijkt overigens ook uit de latere handelingen van de verwerende partij. Bijgevolg blijkt dat de situatie van de verzoekende partij binnen het toepassingsgebied valt van artikel 24 van de Dublin III-verordening.

Artikel 24 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

*“Indiening van een terugnameverzoek wanneer er in de verzoekende lidstaat geen nieuw verzoek is ingediend.*

*1. Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.*

*2. Wanneer, in afwijking van artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ( 1 ), een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) nr. 603/2013, wordt het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b) of c) van deze verordening, of van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), wiens verzoek om internationale bescherming niet bij definitieve beslissing is afgewezen, zo snel mogelijk ingediend, en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 17, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.*

*Indien het terugnameverzoek is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden nadat de verzoekende lidstaat vaststelt dat wellicht een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de betrokken persoon.*

*3. Indien het verzoek tot terugname niet binnen de in lid 2 bepaalde termijnen wordt ingediend, biedt de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene zich zonder verblijfstitel ophoudt, de betrokkene de gelegenheid een nieuw verzoek in te dienen.*

*4. Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG.*

*Wanneer die andere lidstaat besluit de eerstgenoemde lidstaat te verzoeken de betrokkene terug te nemen, zijn de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing.*

*5. Het verzoek tot terugname van de persoon bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen, als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk is.*

*De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria van artikel 22, lid 3, onder a) en b), de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herziet deze lijsten periodiek; zij stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het voorbereiden en het indienen van verzoeken tot terugname. Deze uitvoeringshandelingen worden volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure vastgesteld.”*

Volgens artikel 24.2 van de Dublin III-verordening “wordt” het verzoek tot terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, eerste lid, onder b), c) of d) “zo snel mogelijk ingediend”, “wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon zich zonder verblijfstitel ophoudt, besluit het Eurodac-systeem te raadplegen [...]”.

Uit deze bepaling blijkt dat indien de gemachtigde zoals in casu besluit het Eurodac-systeem te raadplegen en hij een concreet aanknopingspunt heeft dat de verzoekende partij een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen, hij er op dat ogenblik niet voor kan opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsmaatregel te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013,

nr. 201207724/1/V/3, Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 27-29). Slechts in de situatie zoals geïllustreerd in artikel 24.4, lid 1, van de Dublin III-verordening – i.e. indien vaststaat dat het verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij een definitieve beslissing is afgewezen – kan de gemachtigde ervoor opteren de Terugkeerrichtlijn toe te passen. Evenwel is overeenkomstig lid 2 de Terugkeerrichtlijn niet van toepassing eens de keuze is gemaakt een terugnameverzoek te richten aan de eerste lidstaat, en voor zover dit terugnameverzoek niet verworpen is.

In de aangegeven mate is het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gegrond. Hieruit volgt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 november 2017 niet wettig was, zodat het inreisverbod dat gebaseerd is op dit bevel geen reden tot bestaan heeft aangezien het een accessorium vormt van een onwettig bevel.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het inreisverbod van 3 november 2017 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU